

Izhaja vsak četrtek in velja za poštnino vred ali v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 32 Din, pol leta 18 Din, četrlet 8 Din. Izven Jugoslavije 64 Din. Naročnina se pošlje na upravništvu »Slov. Gospodarja« v Mariboru, Koroška cesta št. 5. — List se dopušča do odpovedi. Naročnina se plačuje vnaprej. Tel. interurban 113.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

51. številka.

Maribor, dne 22. decembra 1927.

61. letnik.

Betlehemska zvezda.

Nekega pomladanskega dne leta 61. po Kr. r. se je po Apijski cesti, ki je iz južne Italije peljala v Rim, pomikala čudna potniška družba. Na vozu je sedel ujetnik sredi med dvema oboroženima vojakoma. Mala četa mož, ki so hodili peš, je tvorila spremstvo. Sledila je druga skupina: ujetniki v sponah in verigah ter pod vojaško stražo.

Ujetnik na vozu je bil apostol Pavel, ki ga je deželni oblastnik Festus vsled njegovega priziva na cesarja poslal v Rim. Kakšnih 12 ur pred Rimom mu je prišlo nasproti odposlanstvo prve tamošnje krščanske cerkve, da ga je pozdravilo in okrepčalo. Ob obeh straneh Apijske ceste so stali prelepi nagrobni spomeniki, spomini na smrt, cesta pa je peljala v Rim, v središče sveta in svetnega veselja.

V Rimu je sv. Pavel ostal v jetništvu dve leti. Osvoboden je podvzel zadnja svoja misijonska potovanja. Ko je zopet prišel v Rim, so ga vrgli v strožji zapor. Zadel ga je usoda prvaka apostolov, sv. Petra, ki je kakšnih 20 let pred sv. Pavlom prišel v Rim ter tamkaj položil temelje Kristusovi cerkvi. Ali bo iz teh majhnih, skromnih začetkov izrasla cerkev, ki bo veje božjega kraljestva razširila na vse dele sveta? Kdo bi si to drznil upati, ko je vendar najmočnejše kraljestvo na zemlji, rimsko cesarstvo, začelo proti katoliški cerkvi boj na življenje in smrt?

Požar v Rimu mesca julija 64, ki je od 14 rimskih okrajev 3 popolnoma uničil, 7 strašno razdejal in samo 4 pustil nepoškodovane, in ki ga je dal zanetiti sam cesar Neron, je bil povod za pivo krvavo preganjanje kristjanov. Proti nebu se dvigajoči plameni gorečega mesta so metali svoj mrzki sijaj na prvo stran zgodovine rimske katoliške cerkve ter so povzročili skoro popolno uničenje one duhovne zgradbe, ki sta jo zgradila sv. apostola Peter in Pavel. In ko sta oba dva bila 29. junija 67 peljana na morišče, ali sta morda šla v smrt z malodušnostjo v srcu? Ne! Njuno srce je bilo polno zmagovalnega zaupanja.

Ko sta bivala in delovala v Rimu, sta opravljala službo božjo v hiši Akvila in njegove žene Pricile. Katakombe sv. Pricile, v katerih sta bila pokopana oba dva zakonska, so najstarejše v Rimu ter slovijo radi prastarih slik. Najstarejša slika je iz I. stoletja ter predstavlja Marijo z božjim Detetom na rokah. Nad njeno glavo sije ter se sveti zvezda, zvezda zveličanja, zvezda milosti in ljubezni, zvezda zmage.

Ta betlehemska zvezda je tolažila, bodrila in krepila prve kristjane. Ta zvezda je vodila tudi prvaka apostolov, razsvetljevala in ogrevala jima je duha in srce, svetila jima je na življenski poti, vodila ju je skozi vse težave in boje, skozi trpljenje in smrt ter ju pripeljala kvišku, kjer je Oriens ex alto (On, ki vzhaja z višine).

Štefan Lazar:

TITANA.

Roman.

Iz madžarščine prevedel Fr. Kolenc.

Dalje.

— Glejte, tu je naredba, — je pokazal list. — Vlada ukazuje, da ga strogo čuvamo, ker je ta stroj čast države Vzhodnega solca. In tudi vas moramo čuvati, ne da bi vas radi San-Franciska zadel kakšna nesreča. . . recimo kako privatno maščevanje. . . O, gospod, ko bi vedeli, kako velika odlika je to zame!

Mutsuhito Dsain je obledel.

— Odidite! — je razdraženo ukazal redarjem.

— Naše postave uči, da uradnih oseb v uradnem postopanju ni dovoljeno motiti, ali ovirati, — se je smejal g. Češplja sedaj že s trpko vljudnostjo. — O, toda jaz nisem užaljen, jaz vas razumem in vse popolnoma ovažujem, vendar pa vas prosim, da se ne protivite, ker stojite nasproti oboroženi sili in . . .

Globoko se je priklonil, potem pa vzravnal.

— Imam odločno naredbo, da stroj odpeljem, — je javil z resno vljudnostjo.

— Kam? — se je splašil Mutsuhito Dsain.

— Zaenkrat na policijski komisarijat.

— Zakaj? — se je zadržal razdraženo.

— V varstvo — je vljudno odgovoril. — Hata Jyroschi, japonski odposlanec mednarodnega sveta, ki se je sestal v zadevi uničenja v San-Francisku in v Nagasaki, je javil, da vi zopet hočete streliti v Ameriko, tega pa japonska državna oblast ne more dovoliti. Vojna napoved spada pod oblast mikada in vlade. . .

— V svoji zadevi jaz sodim, ne pa mikado! — je vzplamtela v Mutsuhito Dsainovih očeh jeza. — Stroj sem jaz ustvaril, jaz sem osvojil zračno električnost, ne pa mikado. . .

— Toda mikado in vlada sta žal odgovorna za take čine privatnikov, — se je zresnil g. Češplja. — Pred vojno napovedjo stojimo ravno radi vas. . .

Zvezda, ki je zasijala nad Betlehemom ter razsvetljevala in krepila prve kristjane, je počasi razširila svojo zveličavno luč po celem svetu.

Veliko je bilo veselje, ko se je proti večeru dne 28. oktobra 312 po Rimu razširila vest, da je tiran Maksencij bil premagan od Konstantina ter da je utonil v valovih reke Tibere. Še isti večer je cesar Konstantin s svojimi legijami vkorakal v Rim z vojno zastavo na čelu, na kateri se je blestelo znamenje, ki ga je Konstantin videl na nebu, znamenje Kristusovo. Konstantin Veliki je storil konec preganjanju ter Kristusovi cerkvi dal svobodo.

Ni preteklo dolgo časa, že se je zbrala nova strašna nevihta nad Rimom in katoliško cerkvijo. Valovi preseljevanja narodov se razlijejo nad rimsko državo ter jo leta 476 porušijo. Podrt od nevihte in povodnji leži na tleh mogočni hrast rimskega cesarstva, ki je nekdašnje svoje silne veje raztezal po celem svetu. Valovi paganskih in krivoverskih narodov se z vso silo zaganjajo tudi v ladjo sv. Petra, pa je ne morejo razbiti.

Ko je na Božič 800 frankovski kralj Karol Veliki pristoval slovesni službi božji v cerkvi sv. Petra v Rimu ter je klečal pred oltarjem sv. apostola Petra, mu je papež Leon III. položil na glavo cesarsko krono. Na razvalinah starega rimskega cesarstva je nastalo novo v službi Kristusa, kralja vseh kraljev.

Tisoč let pozneje leta 1800 je grom kanonov na bojnih poljanah pozdravil začetek novega stoletja. Za veliko starih ustanov in naprav je bilo smrtno zvenenje. Mnogo jih je mislilo, da je zapel smrtni zvonec tudi katoliški cerkvi. Pa zmotili so se. Kakor niso mogli viharji protestantske reformacije pokončati ladje sv. Petra, tako je tudi ni mogla uničiti vihra francoske revolucije. Dobrih sto let kasneje je silovita vihra svetovne vojne porušila mogočna cesarstva, katoliška cerkev pa je iz tega svetovnega neurja izšla očiščena in okrepljena.

Zvezda, ki je pred 1900 leti vzšla nad Betlehemom, je svojo svetlo luč, luč resnice in milosti, razširila po vsem svetu. Ta zveličavna luč ne bo nikdar več ugasnila. Porok za to nam je Oni, ki je z nebes poslal svoje anjele, da so nad Betlehemom zapeli: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji!« Betlehemska Dete je prineslo na svet pravo čast božjo, ono češčenje Boga, ki temelji na resnicah, razodetih od Boga samega in od njega izročeni katoliški cerkvi. Betlehemska Dete je prineslo na zemljo mir, ki ga svet dati ne more. Ako hočemo biti deležni teh velikih blagodat, se moramo odzvati svetopisemskemu povabilu: Pojdimo v Betlehem! — Napravimo to pot v duhu!

— Obranim Japonsko! — se je tolkel po prsih Mutsuhito Dsain. — A od tu ne bodele nesli stroja. . .

G. Češplja se je hvaležno priklonil.

— Japonski narod nikdar ne pozabi, ako mu v slučaju sile priskočite na pomoč, kar je sicer tudi dolžnost nas vseh. . . da, nasproti vam bo predvsem hvaležen, zaenkrat pa protestira, da bi samovoljno začeli vojno. . . Predajte stroj. . .

— Ne dam!

— Zasedem ga. . .

— Ne dovolim! . . .

— Ustreliti vas dam — se mu je ledeno smejal gospod Češplja. — Predajte stroj!

Roko je položil na fulminoid.

— Ne dotikajte se ga! — je kričal Mutsuhito Dsain. — Življenska nevarnost je. . .

— Nič za to, — mu je g. Češplja zrl odločno v oči. —

Povelje sem dobil, da ga spravim odtod in da se ga dotaknem, četudi eksplodira. . .

— Gospod! — je padla Mutsuhito Dsainu k nogam deklica. — Ne klubuj! — Ukaz mikada in vlade je svet!

— Razstavite ga! — je pokazal g. Češplja na stroj.

Redarji so se zganili.

— Pazite. . . — je hitel tje Mutsuhito Dsain. — Pokvari se. . . zelo fin in občutljiv mehanizem je. . . in potem smo v rokah Zedinjenih držav.

G. Češplja se je dotaknil znanstvenikove roke.

— Raje nam pomagajte, — se mu je smejal dobrohotno.

— Ne! — je zadržal. — Ne dam ga. . . Moj je! Moje orožje — Alice! Ne dam ga! —

G. Češplja je segel po revolverju.

— Zgrabite ga! — je ukazal.

— En trenutek. . . djin — djin. . . zgrabili so ga ko polipi in ga položili na belo preprogo. Zvezali so ga.

— Na delo!

In v dveh minutah so razdrli fulminoid.

— Do videnja, — se je priklonil g. Češplja izredno vljudno.

Mutsuhito Dsain ni odgovoril. Na polmrtev je ležal na preprogi. G. Češplja se je sklonil na njega in mu odprl verigo.

Da bomo nasprotnike poznali.

Radičevci se prilizujejo!

Kdo bi si mislil, da se bodo radičevci, ki so v Beogradu po svojem šefu Radiču stavili zahtevo, da se morajo ukiniti vse dajatve duhovnikom za vzdrževanje, tudi če so pisane, brez vsake odkupnine in odškodnine duhovnikom, da se bo Pucelj doma pa drugače postavil. Napisal je članek »Slovenskim duhovnikom v vednost!« Ker pa tega lista nobeden duhovnik nima naročenega, je ta beseda namenjena kmetom, češ, pogledajte, saj se še celo za mašnika poteguje! V resnici se pa ne poteguje, ampak le norčuje! Njihovo prilizovanje ne bo prav nič doseglo, tudi tega ne, da bi se »Kmetijskemu listu« prizaneslo, ko se bo za novo leto vsaka fara očedila vseh protikatoliških listov, med katere štejemo tudi »Kmetijski list«, ker zagovarja protikatoliško Radičevo politiko.

Bavbav za radičevce.

Radičevci so se iz golega strahu pred sedanjo vlado zvezali s samim — Pribičevićem (v slovenščini se še neka druga beseda konča na: —ičem!). Za nekaj tednov se tega bavbava niso bali. Pucelj je celo uvodnik napisal o parkejnju in je bil tako priden, da je pokleknil in lepo besedo povedal slovenskim duhovnikom. Zdal pa je zopet vstajal bavbav! Ta nesrečni Korošec! Pa ta Vukičević! Pa zaniš Davidovič! Pa klub radikalne in Slovenske ljudske stranke! Pa. . . Pa. . . Papa! Nič se ne bojte, radičevci! Nikar tako ne vpijte: Gorje ti radičevci, gorje!

Kdo je bil proti šolam!

Da boste poznali lažljivo naprednost demokratov, ki so se predrznili očitati v svojem listu, da so bili duhovniki zoper vpeljavo šol! Kdor pa pozna zgodovino slovenskega šolstva, ta ve, da so ravno slovenski duhovniki bili tisti, ki so sploh s šolami začeli! Škof Slomšek je bil, ki je pisal prve slovenske šolske knjige. Naši duhovniki so bili, ki so učili ne le verouk, ampak tudi pisati, brati in računati! In še dandanes je tako! Na Goriškem, kjer se v šolah nič več ne uči slovenščine, kdo uči našo dečo pisati in brati v slovenskem jeziku? In pri nas v Jugoslaviji? Pokažite enega učitelja, ki hodi zastoj v šolo, kot so to morali leta in leta naši duhovniki in se jim še zdaj ne plačuje niti polovice tega kar dobi učitelj. Pa da bi ravno ti, ki so že sedaj za šolo toliko žrtvovali, bili proti šolam — to je pač nesramen očitek, kot ga je mogoče samo liberalen list kot je »Domena«.

Nova verska stranka!

Naša stranka, Slovenska ljudska stranka, se smatra kot ona politična skupina, ki edina brani pravice katoličanov v naši državi. Pa kljub temu, da nas zmerjajo s klerikalci, ne trdimo, da je naša stranka — verska stranka. V nedeljo, dne 11. t. m., so zborovali radičevci v Ljubljani. Advokat dr. Marušič, tajnik stranke, je rekel med drugimi, da so radičevci — verska stranka. Tega sicer ni povedal, zakaj! Bomo pa mi! Radič dosledno napada papeža, škofo in duhovnike, Radič dosledno podpira protikatoliške organizacije, odpadnikov, starokatolikov na Hrvaškem. Radič

— Deklica!

Dekle se je streslo s tihega joka.

Gospodar je omedlel, — je kazal na njega. — Oživi ga. — Moj dragi. . . — se je zgrudila na obraz poleg gospodarja Zvonček.

Na obrazu policijskega šefa se je prikazalo sočutje.

— Ubogi bistroumnež! — je stal nad njim s sanjavin smehom. Dekle, skrb za njega. . .

XIX.

In Mutsuhito Dsain je imel v spanju prikazen.

(. . . Glu. . . glu. . . glu. . . dolge trobente piha množice, ki se počasi in zlovoljno vali proti svetišču Osneva, mesec se srebrno-plavo-rumeno razliva nad vrhovi padog in praznično noč osvetljuje tisoč lampijonov. . .)

— Dragi, zbudi se!

(. . . Daljne doline dihaajo vonj sene, od morja pa piha prijeten veter, tih smeh zvanih na rumeni karavani, ki sedaj ropota z ropotačami za ptiče in v maski s hudičev glavo počasi zapleše. . .)

— Mutsuhito Dsain, moj gospod, moj gospodar. . .

(. . . Truma deklic se podi pod vnožjem mogočnih granitnih stopnic, v visokih kitah imajo cvetlične šopke, v škilastih majhnih očeh sije razposajenost, na srebrnih šopih plaščev zvončkajo majhni zvončki. Joj, kako lepo je to!)

— Mati, Breskva, pomagaj, teči po zdravnika. . .

(. . . Množica šumi, svetišče riše rujavo senco v mesečni svetlobi, tako je, ko kak velikanski čebeljak, v katerega prinaša v duši razigrana množica med. Hihihhi. . . Ko da gozd prihaja! Može v slovesnem pohodu dvigajo v višavo mogočne veje. . . han, han. . . tisoči lampijonov se svetlikajo na cvetno-zelenih vejah. Čarobna noč! Hali-hali-haliho. . .)

— Sin Kwannona, ti si moja duša. . . in ako umrješ tudi jaz umrjem. Reci, le besedo reci, ubogi moj ljubljeneč!

(. . . Cepetanje se sliši, prihaja pohod v maskah, pred njim pleše miščasta, plečasta postava pod strašno maske lisčje-glavega boga riža. . . za celo glavo se dviga nad množico. . . Ko da je Overton v japonski narodni obleki — in bi za masko skrival zaničljivi obraz, da bi ga nikdo ne spoznal. . . Primitte ga! Tam gre morilec Nagasaka. . . Toda lisčje-glavi bog riža se razkadi v rokah množice. . . bila je le šala. . . hahahahaha. . .)

dosledno zastopa in podpira vse načrte svobodomiselnih krogov v državi. Prosvetno glasilo radičevcev »Gruda« pa aploh taji neumirjenost človeške duše! Zato mi vemo, da ti zeleni klerikalci, s katerimi duhovniki po prepovedi ljubljanskega škofa še kandidirajo ne smejo, niso verska, ampak je najbrž le tiskovna napaka in bi se moralo glasiti: Radičevci smo — protiverska stranka! Če se bodo pa spreobrnil, pa bomo vsi veseli, samo da bodo morali vstopiti v SLS.

Državna politika.

V NASI DRŽAVI.

Vsak teden novo vlado si želijo gotovi krogi v naši državi. Seveda bi se pri tem nič ne delalo. Pa je bila ravno največja nesreča do sedaj, da so se vlade tako menjavale. Radič je novo vlado že sestavil. Pa — ni bilo nikogar, ki bi jo hotel potrditi.

Davčni zakon — najvažnejše delo sedanje vlade! Dokler nismo prišli mi v vlado, sploh ni bilo niti govora, da bi se davki izjednačili. Zdaj nasprotniki vpijejo, da smo zoper izjednačenje, ker tega ne vpeljemo čez noč, kar je pa seveda popolnoma izključeno. Taka stvar se mora narediti potom zakona, da potem drži. In tak zakon je vlada predložila. Po tem načrtu bomo dosegli izredno znižanje davkov v Sloveniji in če mogoče celo to, da se dohodnina sploh ne bo plačevala. Ko pride predlog v razpravo, bomo o njem več poročali.

Nova razdelitev oblasti. Na vidiku je zakon za novo razmejitev oblasti. Dejansko je položaj tak, da se nekatere oblasti ustanovile po napačnem načelu in se zdaj križajo razne kompetence oblasti. Ako pride do tega zakona, se bo gotovo tudi razmejitev v Sloveniji izvršila.

Za odpravo dohodnine dela sedanja vlada s polno paro. Ko so to izvedli nasprotniki, so hitro pripravili nujen predlog, ki bo pa pozneje vložen kot bo pa predložen predlog vlade. V načrtu je, da se s prvim januarjem 1928 neha predpisovati dohodnina in da se bo plačevala samo še leta 1928 za poteklo leto 1927.

Vladni klubi — zborujejo. Radikalni klub in demokratski klub sta zborovala te dni. Nasprotniki sedanje vlade so prerokovali, da se bodo na teh klubih vršili pravi pobjomi med posameznimi strujami in da pride do razkola v demokratskem kot tudi v radikalnem klubu. Pa ni hotelo biti te nesreče.

V DRUGIH DRŽAVAH.

Prijateljstvo med Bolgarijo in Jugoslavijo. Zadnji teden se je veliko delalo na tem, da bi v Bolgariji moral odstopiti ministrski predsednik Ljapčev, ki je za prijateljstvo z Jugoslavijo in da bi prišel drug ministrski predsednik, ki bi bil — hlapec Mussolinijev! Sedaj pa je Francija posegla vmes in tudi Anglija je za to, da med Jugoslavijo in Bolgarijo pride do prijateljskih razmer. — Takoj, ko se je to zgodilo, je pa vstal Mussolini in rekel, da je tudi on to! O, ti hinavček ti!

Naša meja na Bolgarsko še vedno zaprta. Ker Bolgarska vlada ne more dati garancije zoper vpadajoče komiteje, je naša vlada mejo zaprla in sedanjí prošnji bolgarske vlade, da naj mejo odpre, ni mogla ustreči.

Ponižna Italija — samo na videz! Italija pravi, da je niroljubna, pa ima izredno vojaštva pod orožjem. Pravi, da je do Jugoslavije posebno prijateljska, pa na otokih na Jadranskem morju pripravlja postajališča za svoje zrakovlove. Pravi, da z Albanijo nima nobenih namenov, da bi služila kot izpadalna točka na Balkan, pa so po vsej Albaniji italijanski oficirji. Pravi, da se Francije in Anglije nič ne boji, toda takoj stisne rep, če ena od njih le s prstom pomigne. Uboga Italija!

Mir med Poljsko in Litvo. Ni šlo po načrtih ne enega ne drugega, ampak vsled strahu, kaj bi mogla povzročiti

— Modri mož, pomagaj mi in dam ti svoj dijamant in orstan! On te tudi poplača, če odpre žalostne oči, ker je bogat, njegova duša pa je še bolj bogata ...

(... Glu, glu, glu! ... doni meterska steklena trobenta, nad množico se dvigajo kipi bogov, pot v svetlobi zavije in oči godrnjajočih malikov strahotno zro v sveto noč. Dra—dra—drasta ... vzklila množica, ki roma k svešču. Skakajoče želve, okno svetlišča se čarobno svetlika, vsakdo se veseli, samo on, Mutsuhito Dsain, je zapuščen in sam reva ...)

— O, gorje mi! Od mojega diha odpade tudi črešnjav svet ... Reši ga, modri mož, reši mojega ubogega ljubljence!

— Ne moti me, dekle, vse storim, le ne joči in ne moti. (Orjaška drevesa, svete kriptomerije razprostirajo emne veje v svetlo noč, na velikem grmičevju praprota se rese dežna kapljica ... solza trpetih je to ... Pred cvetličnimi čajarnami gre množica mimo, z vejicami maha o ureči kriči, tako prodre po granitnih stopnicah na dvorišče svetlišča, katerega iz enega granitnega kamna izsekana vrata se temno smejejo času ... V ospredju se reži kameinit nestvor, krog njega se suče svet sanj, svetlišče je odprto, v zlatem žarku se svetlika, duhovniki nepremično sedijo na svojih ločenih prostorih ... in ljudstvo se vsiplje, le njega ne pusti prvi duhovnik noter: Proč! Zatajil si bogove četov, prokletstvo tisočrokega Kwamona je nad teboj!)

— Ne jokaj, dekle, mladi gospodar prenese napad ...

(Glu ... glu ... glu ... Trombe utihnejo, okno svetlišča postane polagoma temno, strašne glave malikov se že komaj vidijo. Na prostem polju hodi in ga obdaja od vseh strani mir, le majheh pes reži za njim. Hm! On nikdar ni mel psa, toda ta mali, beli psiček ne gre od njega! Kako zvest mu je! Nikdar ga ni božal in vendar ga tako hvaležno gleda ... Toda nininini!)

— Dekle, moli! Tu je odločilni moment ...

(... Izmed grmičevja pridejo divji psi in bližajoč se brusijo zobe, da bi ga raztrgali ... Trije strašni krvoločni psi ... Van, van — evili beli psiček, po robu se jim postavi in brani gospodarja ... Veliki bog! Napadejo ga in ga nrevirajo, srce mu iztrga, toda psiček ... mali psiček ga ne pusti ... Gorje! Krvoločni psi imajo človeške glave. Dvortoni! ... Alice! ... g. Češplja! ... in raztrga tudi malega psa ... uboga Zvonček ... Zaj, jaz, jaz! ...)

nova vojna, v katero bi posegla tudi Rusija, sta si podale roke Poljska in Litva. In vse bo zopet dobro!

Rusija stopi v društvo narodov. Opozicija, ki je zavirala razvoj Rusije v normalno smer, je ostala v silni manjšini. Moč ima danes Stalin in njegova mirnejša smer. Najprijetnejši dogodek za Božič bi bil gotovo, ako bi Rusija stopila v društvo narodov.

Amerika se oborožuje. Moč Amerike je pred vsem v dolarju, ki edini je zmagal v svetovni vojni in je postal gospodar. Da pa si to moč zavaruje, pripravlja Amerika novo oboroževanje na morju in v zraku. Za ladje in zrakovlove bo izdala 3 krat več kot iznaša naš celi proračun.

Kaj je novega?

Duhovniške vesti. Č. g. župnik Jernej Vurkelje pri St. Vidu na Planini je imenovan duhovnim svetovalcem. — Č. g. Martin Petelinšek je prejel pohvalni dekret za vestno katehetsko službo na vinarski šoli v Mariboru. — Župnija Marija v Pušavi je razpisana do 23. januarja -928.

Nesreča dunajskega brzovlaka. V sredo se je pred lattersberškim predorom pri Mariboru pripetila železniška nesreča. Brzovlak je ob štirih zjutraj odpeljal iz Maribora proti Gradcu. Ker je proga zelo napeta, je do vrha klanca potiskal vlak poseben stroj. Sredi klanca pa se je brzovlak med tretjim in četrtim vozom pretrgal. Potom avtomatične naprave se je brzovlak sicer ustavil, toda strojevodja na pomožnem stroju je mislil, da je sam povzročil zastoj, in se je s silo zagnal v stoječi brzovlak. Ta sunek je imel za posledico ne le veliko paniko, temveč tudi več lahko ranjenih in enega teško ranjenega. Pet vagonov se je pokvarilo, da so jih potem, ko se je vlak vrnil na mariborsko postajo, morali izmenjati. Brzovlak je imel dve uri zamude.

Vlom v porodnišnico v Mariboru. V sredo so ob devetih zvečer poskušali štirje neznanzi vlomiti v porodnišnico, prejšnji sanatorij »Petrovo selo« v Mariboru. Uprava je takoj poklicala policijo. Ko pa je ta došla, so se vlomilci že poskrili. Po odhodu policije so se zopet pojavili in sicer so skušali vlomiti pri oknih in vratih. Nato je uprava poklicala orožništvo, ki je prišlo na lice mesta, pa storilec ni moglo več izslediti. Bili so štirje moški, eden izredno velik, in so imeli odkrit namen, vlomiti v porodnišnico.

Nova hiša se napol porušila. Na Pobrežju pri Mariboru in sicer v Novi ulici št. 4, si je postavil novo enodružinsko hišico delavec trdnice Zlatorog Jelenič. V noči od 13. na 14. t. m. se je naenkrat zrušil dimnik, ki je predrl strop stanovanjske sobe in je padlo vse v klet. V trenutku nesreče je čakala v izbi, skozi katero je letel dimnik, na svojega moža žena Jeleničeva. Tudi oba stranska zidova sta se porušila, ker sta bila nestrokovnaško napravljena in povrh iz zemlje namesto iz ilovice. Srečnemu slučaju se je zahvaliti, da nista bila žena in otrok, ki sta se nahajala v sobi, ubita. Vzrok nesreče je pač ta, ker je bila hiša »štesana« iz ilovice. Kakor se čuje, se je vselila rodbina brez končnega oglada v novozgrajeno hišo, nosi torej vso odgovornost sama. Pri sedanjih stanovanjskih stiski je pač ves slučaj razumljiv.

Prosluli vlomilec obsojen. Letošnje poletje je povzročal z najdrznejšimi vlemi pri belem dnevu vlomilec Pavličević veliko strahu. Štefan Pavličević je prišel v Maribor v začetku meseca julija t. l. ter dobil delo pri ključavničarju Schellu. V začetku je pridno delal, tako da je bil gospodar prav zadovoljen z njim. Kmalu pa je pričel pijančevati, zapravljal je celo plačo v par dneh, ko pa mu je zmanjkalo denarja, se je lotil svojega starega posla, ki mu je svoječasno prinesel večletno ječo, postal je tat in vlomilec. V poletnih mesecih odide iz mesta mnogo rodbin na oddih v kopališča in na deželo. Stanovanja ostanejo prazna čisto za par mesecev. To priliko je Pavličević izrabil ter pri belem dnevu izvršil več zelo predrznih vlovov v prazna stanovanja. Pokradel je vse, kar mu je prišlo pod roko, največ pa je odnesel obleke, katero je spravil na svoje stanovanje kar

— Verujem v te in se ti molim, o kralj mogočnosti! Stori me za najsrečnejšo ženo na zemlji: ozdravi mojega ubogega ljubljence! Verujem v tvojo svetlobo, ki preplavi vso zemljo in vlije svetlobo v naše srce in naš um, da bi nas vse zveličal ... Mutsuhito Dsain je tvoj sin ... ozdravi ga!

(V svetli, sveži vodi plava truma rudečih rib, na sivih kamenih otočkih spijo drobne želve, na cvetovih vodnih rastlin leta plav kačji pastir ... Halo! Sonce vstaja ... Mutsuhito Dsain zbudi se! Veliko delo te čaka ...)

Odprl je mrzlične oči ...

— Živi — je šepetala Zvonček.

Bolniku se je vrnila zavest.

— Kje je fulminoid?

Dekle je s sklenjenimi rokami, nemo klečalo poleg njega.

— Sanjalo se ti je, ljubi — se mu je tiho smehljala.

Mutsuhito Dsain je zaprl trudne oči, usta je zaprl in izpod trepalnic se je prikazala solza, ko kaka svetla marjetica ...

XX.

Cvetlične vaze je postavila krog velikega, pozlačenega Budovega kipa, ki je prestoloval na oltarju v steni v sredi lotusovega cveta. Roke je sklenila in se je vrgla na čelo pod večno lučjo, ki je s pospanim migljanjem čuvala v noči, polni cvrčkovega petja.

— Kličem te, o Ama—Teras—Omi—Kami, ki si kralj veličanstva! V sedmih nebesih sedi, nagni se z ušesom iz solnčnega doma in usliši mojo prošnjo ...

Duh cvetlic je sladko lebdel krog oltarja.

Padla sem, a ne na kamen, marveč na lastnem srcu sem se spodtaknila, v prahu sem, ko zavržena krizantema in neozdravljiva bol je razprostrla nad menoj sinje-modro tančico. Kličem te!

Tihi plamen večne luči se je mehko razlil po njenih laseh. Prišeci nlp. Na žalostnem, krotkem obrazu je bila pobožnost.

— In tudi vas kličem, drugi bogovi: Buda, Omidah, Bente in Kwannon, ki ste v osebah različni, po bistvu pa ste eno. Uslišite me, ker je moja bol tako velika, da sega od konca enega neba do drugega. In v sreč itak nima prostora ...

v ukradenih kovččkih, ki jih je našel v stanovanju. Ukradene stvari je prodajal nekemu krojaču. En del blaga pa je zastavil po raznih gostilnah za svoj zapitek. S svojimi vlemi, ki so si sledili drug za drugim, je Pavličević postal kar pravi strah Maribora. Izvršil je vsega skupaj šest vlovov, od katerih pa se mu eden ni posrečil. Pri ostalih pa je zato napravil zelo dober plen, ki je po navadi bil vreden po več 10.000 Din. Naposled ga je policija izsledila in ga aretirala. V začetku je trdovratno vse tajil, naposled pa je pod težo dokazov moral priznati vse vloze. Pavličević je odgovarjal za svoje vloze pred tokratno mariborsko poroto, ki mu je prisodila štiri leta težke ječe.

Uboj. Dne 24. avgusta t. l. je srečal v Rušah Ivan Skarlovnik pred Podgornikovo hišo Stanka Mohorko in njegovega prijatelja Jakoba Megušarja. Po svoji stari navadi se je zaletel v Megušarja, nakar ga je Mohorko pozval k redu in mu dal dve zausnici. Skarlovnik se je nato odstranil s opombo, da ga bo Mohorko še pomnil. Čez kakih 20 minut se je obdolženec res vrnil nazaj, držeč roki v žepih. Pristopil je mirno k Mohorku ter ga z vso silo udaril s odprtim nožem v levo senco. Udarec je Mohorku prebil lobanjo ter mu ranil možgane. Mohorko je bil takoj prepeljen v mariborsko bolnico, toda vsaka pomoč je bila zaman. Umrl je vsled otrpnenja možganov. Morilec so navzoči delavci takoj po zločinu prijeli ter mu odvzeli nož, nakar pa se jim je iztrgal ter pobegnil. Bil je nato od orožnikov aretiran. Radi uboja je obsodila tokratna mariborska porota Skarlovnika na štiri leta težke ječe.

Dve smrtni nesreči. V bivši Mohorjevi tiskarni v Prevaljah je Viktor Logarija iskal staro železje. Pri tem je ponesrečil prijel za električno žico in bil na mestu mrtev. — Pri posestniku Pecetu v Malem dolu, okraj Celje, so blizu njegove hiše razstreljevali skale. Pri vpeljav vžigalne vrvice se je nenadoma vžgal dinamit. 18letni sin posestnika je bil tako nesrečno zadet, da je drugi dan umrl.

Z nožem ga je sunil v prsa. Dne 26. oktobra 1926 zvečer so delavci, ki so bili zaposleni pri popravilu cerkve v Majšpergu, obrezovali repo pri gostilničarki Mariji Drezinšek. Med njimi je bil tudi Franc Hojs. Pri delu so precej pili, tako da so bili nazadnje že precej vinjeni. Po končanem delu so se odpravili na svoja skupna ležišča. Franc Hojs, dalje Jožef Golob, Mihael Muhič in Alojz Curk pa so ostali še nadalje na cesti. Med njimi je nastal spor ter so se naposled stopili. V pretepu je Hojs najprej udaril Goloba z lafo po roki ter ga lahko poškodoval, ko pa je prihitel temu na pomoč Mihael Muhič ter prisolil napadalcu zausnico, je to Hojsa tako razpalilo, da je potegnil nož ter ga z vso silo zasadel Muhiču v prsa. Sunek je temu prerezal srčno žilo, kar je imelo za posledico takojšnje izkrvavljenje in seveda tudi smrt. Radi zgoraj omenjenega uboja je bil Hojs pred tokratno mariborsko poroto, kjer je zločin priznal in so mu prisodili 18 mesecev težke ječe.

Težki poškodbi dveh delavcev v Trbovljah. Dne 12. t. m. popoldne se je pri podjetju Djukič in drug v Trbovljah težko ponesrečil mladoletni delavec Stanko Tratar, zaposlen pri vzpenjači za premog, ki nosi še od delavstva pridjano ime Semmering in to radi opasnega dela, ki ga delavec tam vrši, ker ta ne more odbežati proč v slučaju, če se voziček za premog odtrga od vzpenjačne žice, kakor se je pri tej nesreči zgodilo. Nesreča se je prigodila na način, da se je voziček odvezal in z vso silo drvel v nižavo. Tratar je bil pri tem delu šele prvi dan in je tudi delal šele prvi ših. To je k nesreči še pripomoglo, ker se je v dolino drvečega vozička namreč tako ustrašil, da je na mestu obstal kot vkovan. Voziček se je zaletel v Tratarja in ga smrt nonevarno poškodoval. — Drugi slučaj je prvemu podoben. Na posevni progi na Doberni se je na mestu, kjer dobi proga drugo ležečo smer, veriga od vozička odpela, maček, ki bi moral odpeti voz obdržati, ni bil v redu, tako da je voziček drvel nazaj v nižavo ter tam zaposlenemu Ivanu Podbevšku zdrobil nogo in ga tudi drugod težko telesno poškodoval.

— Umrl duhovi vladarjev, tudi vi ne ostanite daleč in prikaži se v uri boli tudi ti, Otoko, sveti duh mojih prednikov, ki tudi v meni živiš, a vendar ne bivaš v mojem sreč, ker je hiša moje duše prazna in temna ...

V roko je vzela iz modragorinega korena narejeno ropotačo in je ropotala, da bi postali poklicani duhovi pozorni. Globoko se je priklanjala pred oltarjem in njena molitev je bila ko petje mesečnega človeka.

Budov kip je mrtev zrl v nič.

— Kličem tudi vas, duhovi zraka in morja, ki na hrbtu tajfuna drvite od strani Lune in Kamčaski ... Roke in noge sem umila v čisti vodi, dušo pa s solzami, da bi vas dostojno sprejela. Srce čaka. Pridite!

— Steklena palčice colske harfe so zunaj zacingljale, od odprte verande je pripihljal v sobo duhteč vetrč in jo z dihom poljubil na čelo, ki je bilo rudeče od svetlobe večne luči. Dekle ga je začutilo in pobožnost se je v očeh spremenila v neki nadzemni občutek.

— Duhovi skrivnih in nečistih krajev, tudi vi ne izostanite, ko odprem modro votlino svoje duše — je nadaljevala molitev kakor to predpisujejo svete knjige. — Grobni duhovi dežele korenja, vi tudi pridite in sence najstarejših narodov, prikažite se vsi pred mojim oltarjem, ki sem ga okrasila s cvetjem in boljo ... hahol!

Plaskala je z malimi dlani, cepetala je z nogami in tako zbiralala krog sebe duhove nebes in zemlje in hvala je odhajala skozi rudeče pobarvana usta ko vrelec, ki toplo in čisto izvira v globini.

— Čast, hvala in slava velikemu božanstvu in vsem duhovom od svetlosti do teme! Orimas ... Molim in ležeč na čelu dajem zahvalo, da ste ohranili v življenju mojega ljubega. Hvala ...

Brez besede je molila. Le duša je govorila. Na dolgi trepalnici se je svetlikala solza, na ustih pa se je sanjavo poigraval hvaležen smehljaj.

— Ker zelo ljubim Mutsuhito Dsaina, dasi me on ne ljubi. Odpustim mu. In odpustila sem tudi onemu belemu dekletu, ker mi je vzela ljubega, tega pa ne morem preboleti, da je ubožca sunila v bol in obup ...

Obraz ji je bil še svet od molitve, v očeh pa je zagorela iskra, ni bila iskra jeze, marveč plamen ljubezni.

Božična in novoletna voščila in pozdrave so poslali na uredništvo »Slovenskega Gospodarja« naši vrli fantje vojaki iz vseh garnizij iz Srbije, Črne Gore in Bosne ter Hercegovine. Ako bi objavili imena vseh teh naših fantov, ki se spominjajo v svojih pozdravih najožje slovenske domovine in deklet, bi napolnili več nego polovico lista. Uredništvo »Gospodarja« se zahvaljuje našim junaškim slovenskim vojakom za pozdrave ter voščila in jim želi, da bi se vrnili skoraj zdravi na svoje rojstne domove in kot odsluženi vojaki stopili zopet v vrste naših krščanskih organizacij. Vsem fantom-vojakom, ki bodo za Božič in Novo leto v svojih garnizijah, kliče jubilat »Slovenski Gospodar«: Vesel vojaški Božič in srečno Novo leto ter za vojaka — najveselejše — zdravo vrnitev! Živeli naši slovenski fantje vojaki!

Protialkoholna duhovniška zveza za lavantinsko škofijo bo priredila v smislu sinodalne konstitucije iz 1911 (operationes et Constitutiones pg. 445) in v smislu odloka preč. lavantinskega škofijskega ordinariata z dne 21. jun. 1915, št. 2924, v Celju v Slomškovem domu pri č. školskih sestrah sestanek treznih duhovnikov za vso Slovenijo s sledečim sporedom: A. Služba božja. Ob 8. uri meditacija: Duhovnik in treznost, vlč. g. duhovni vodja M. Avšič iz Maribora. Ob pol devetih: presveta daritev, katero opravi ml. g. stolni kanonik kot škofijski poslanec. B) Referati. Ob devetih: Dušni pastir naj pridobiva duše v osnovni šoli, na pridiznici in v spovednici za trezno življenje; č. g. Lojze Sunčič, kaplan, Rogaška Slatina. 2. Slomšek, lavantinske in ljubljanske škofijske sinode, slovenski katoliški shodi in treznost; č. g. J. Kupčič, prefekt, Maribor. 3. Orlovstvo in treznost; č. g. J. Meško, kaplan, Črenšovci. 4. Prosvetna družba in treznost; č. g. P. Kovačič, Celje. 5. Napačna prehrana pospešuje pijančevanje; č. g. Lojze Zalar, kaplan v Vidmu. 6. Tretji red, cerkvene družbe, bratovščine in treznost; referat vlč. g. P. Grila, Šoštanj. 7. Naša največja naloga v svobodni državi je, da iztrezimo naš narod; č. g. Lojze Pavlič, Murska Sobota. Ob pol enih skupen obed v hotelu »Evropa«. Ob dveh: Kateheza o sv. Janezu Krstniku v razredu šolskih sester: a) za višjo stopnjo osnovne šole, g. Sunčič, b) za 4. razred srednje šole, g. Pavlič. Ob treh: Sestava podrobne treznostne načrta za leto 1928, volitev škofijskih duhovnih voditeljev, določitev vodnikov Mladih junakov, Borcev, določitev abstinentnih taborov in romanj, poživitev »Svete vojske« in »Preroda«, cerkvena in državna podpora naše akcije in resolucije zborovanja.

P. n. župnijske urade vljudno prosimo, da še pred Novim letom naročijo spovedne listike, ker se bodo lističi skupno tiskali takoj po Novem letu. — Tiskarna sv. Cirila.

Veroučitelji se vabijo, da čimprej vpošljejo direktno računovodstvu delegacije ministrstva financ, odsek za ljubljansko in mariborsko oblast prijave veroučnih ur, in sicer izključno le za meseca september in oktober 1927. — Prosvedni inšpektor: dr. Fr. Kotnik s. r.

— Veliki mož, ki ga ljubim, ozdravi, a zastoj ozdravi, ker bo duša na veke bolna. Belo dekle jo je ranilo, sunilo v trpljenje in bol in to trpljenje, muka mojega ljubljence je smrtna močvara. Iz nje se on več ne more rešiti. Ujela ga je in ga drži, dokler se strune duše ne oprostijo... Samo da ga ne pustim!

Nali, rumeni nip hoče nekaj storiti... O, moj bog, ubožica. Stoletno japonsko bodalce je potegnila izpod zlatoplatega plašča in ga je pokazala Budi:

— Verujem v te in te prosim: dovoli, da bi mogla postati sveta, kakor si ti, dasi grem sedaj morit... Vem, da kdor se masčuje, sam sebe uniči, a vendar grem v ladjo in preplujem neskončno vodo, da bom lahko zahtevala račun belega dekleta o nesreči svojega ljubljence...

Glas se je dvignil, ko kaka kitarska fuga, roke je razširila, tako se je upogibala na desno in levo, pred nesmrtnim zborom vseh duhov in umrlih mikad.

— Prodala sem dragocenosti in g. Sladkor, prijatelj belokozcev, mi je preskrbel potrebne listine za pot, jaz torej grem, bogovi in duhovi. Gospa Kihn-san mi je tudi posodila obleko, kako nosi belo dekle, tako lažje pridem v njeno bližino, da bi jo umorila. In jo tudi umorim, ker mi bodele pomagali, ki čuvate Dai Nipona, japonsko otočje in narod, ki vedno z veseljem umrje za domovino. Orimas!

Oči so jej zalile solze. Na obraz je padla in poljubila zemljo. S tresočim se glasom je govorila, potem pa je začela pretresujoče jokati.

— Slabotna sem in grešnica, operite me, da bom ko sneg, ker radi ljubega padem v greh. O, Ama—Teras—Omi—Kami s slabim razumom vidim pot, ki si mi jo odločil. Verujem v te in te molim, ker si mi razsvetlil um; tudi jaz se žrtvujem za domovino; njega pa so zbičali z bičem bolesti in so ga ponižali v duši, ko onega Kristusa, ki je za narode umrl na križu...

XXI.

— Bojim se radi očeta, — se je brala neka slaba slutnja na Alicinem čelu. — Javno mnenje se je obrnilo proti nam.

— Časopisi podžigajo jezo množice — je kimala teta.

— Vojska je neizogibna...

Betty. — Vsak dan prinašajo nove nezmožnosti.

Na praznik Sv. Treh kraljev — fantovski dan. Na vse župne urade bomo te dni razposlali snov za prireditve fantovskega dneva na praznik Sv. Treh kraljev. Snov obsega 1. Osnutek pridige v cerkvi. 2. Spored popoldanskega fantovskega prireditve. Prosimo naša društva, da takoj stopijo v stik z domačimi dušnimi pastirji in se naj domeni, kako ta dan praznovati kot fantovski dan! Dvignimo ta dan naše fante in jih zberimo v naših društvih! Fantje po naših župnijah, vi sami glejte na to, da bo pri nas ta praznik — res vaš pravi fantovski dan.

Na Pobrežju pri Mariboru je bil enoglasno izvoljen za župana dosedanj g. župan Karol Stržina, posestnik in stroj ni stavec Cirilove tiskarne, in istotako v Studencih pri Mariboru g. Alojzij Kaloh, železničar in posestnik.

V Ormožu je na mestni hiši majhen zvon, s katerim zvonijo, kadar je nesreča ali nevarnost (požar in podobno). Zakaj so demokratje dne 4. decembra t. l. po končanih občinskih volitvah tako divje zvonili s tem zvonom! — Ker pomenja demokratska vlada nesrečo za občino!

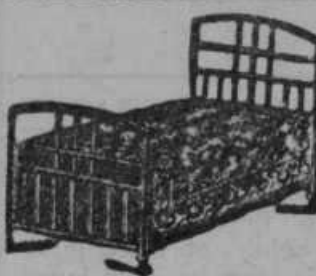
Smrt starega črnogorskega junaka. V Piperih v Črni gori je umrl 105letni junak in zastavonoša Čiro Neškov Vučinič. Kot starček je sodeloval tudi v svetovni vojni in bil tudi odlikovan. Prvič je šel v vojno, ko je bil star 15 let. Vedno se je izkazal kot junak in se je v vseh krvavih bojih odlikoval.

Pismo iz Belgije. Evzden, 8. XII. 1927. Pusti nam, dragi »Sl. Gosp.«, da se tudi mi oglasimo, kateri smo se začasno oddaljili iz premile domovine ter šli iskat sreče in blagostanja, katerega pa žalibog tudi tukaj nismo našli, ker ni vse zlato, kar se svetli! Zaposleni smo v premogokopu. Živimo ugodno in varčno, da si tako z ovirami nekaj prihranimo. Navdajajo nas spomini veselih božičnih praznikov, ob katerih se nam letos ne bode mogoče, veseliti s svojimi dragimi, zato pa Vam vsem sorodnikom in znancom želimo vselej božične praznike in srečno Novo leto! — Jakob in Alojzija Skale, Svetelšek Miha, Orač Rudolf in Stan-ko, Sladkagora; Kit Alojzij, Strniša Alojzij, Blazina Jakob, Kostričnica; Franjo Šmid, Sevnica, Ivan Komlanc, Lokaj Maks Kosem, Razoor; Alojz Kranjc, Zabukovje; Florijan Kokol, Rečica.

Javna zahvala! Zahvaljujem se pristrčno vsem, ki so pripomogli, da sem si na pogorišču mogel zopet postaviti nova poslopja. — Jakob Vaupotič, posestnik v Hardeku.

Delavcem in prijateljem delavstva! Izšla je knjiga »Žena z zaprtimi očmi«. Knjiga se dobi pri Jugoslovanski strokovni zvezi, Stari trg 2 v Ljubljani in po vseh knjigarnah v Sloveniji. Razen tega je lahko delavstvo kupi, odnosno nazveze in pri krajevnih organizacijah Jugoslovanske strok. zveze. Roman »Žena z zaprtimi očmi« je izredno lep, povzet iz delavskega življenja in je vzbudil že svoj čas, ko je izhajal v »Pravici«, izredno zanimanje. Knjiga stane 20 D in je pripravna kot božično darilo. Cena vezani knjigi pa je 27 Din. Drugih stroškov ni.

Le eno zanesljivo sredstvo proti rastlinskim škodljivcem imamo v Jugoslaviji, »Arborin«, katerega izdeluje: Chemotechna, Ljubljana, Mestni trg 10. 1540

GARNIT RA 560.—, 350.—, 290.—
ODEJA s kot 280.—, 220.—, 185.—
ZASTORI 240.—, 180.—, 96.—

Preproge, linolej, namizno perilo, po eljno perilo, obri-
sače. — Blago najboljše ka-
kovosti, cene nižje kakor
povsod.

Veletrgovina R. Stermecki, Celje

Prodaja na debelo in drobno.

— Oče meni, da se morda posreči poravnati nasprotja.

— Kaj bo z Overtonom?

— Očitajo mu, da je morilec množice. — Detektivi ga spremljajo na vsakem koraku. In to je zaenkrat dobro. Ni se nam treba bati tajne jeze Japoncev.

— Overton bo žrtev — je vzdihnila teta. — Ako bo vojna, bo prva skrb Japonske, da se reši Overtona; ako pa mednarodna komisija poravnava nasprotja, ga pokličejo na odgovornost kot morilca množice.

— Tetka, ne plaši me! — je obledela Alice.

— Overtonov plinski regulator je v Nagasaku ubil več tisoč ljudi, kakor tudi Mutsuhito Dsainov električni stroj ni prizanesel San-Francisku...

— Bili sta enaki katastrofi!

— Toda ali je dovoljeno povzročiti samovoljno take katastrofe? I Mutsuhito Dsain i Overton sta grešnika, velika grešnika in radi svojega strašnega čina bodeta kaznovana pred svetovnim sodiščem...

— Kaj se je zgodilo z Mutsuhito Dsainom?

— Zaenkrat tudi njega čuvajo, ko Overtona. Z ozirom na njune osebe sta bila izdana enaka odloka. Oba sta izgubila stroje. Ali ne čitaš časopisov?

— Ne, — je rekla Alice blede. — Vsakega časopisnega poročila se bojim, v tako čudno luč spravljajo mojo ljubezen.

— Večji del mene krivijo radi katastrofe. Toda ali sem res kriva?

— Ne, — je razmišljala teta Betty, — in vendar, — je dvignila svojo glavo. — Ker ko si odslavila g. Mutsuhito Dsaina, si zelo naglašala razliko med belo in rumeno raso. Ali ni rekel takrat — bomo videli!

Dekletove ustnice so se stresle.

— Kaj hoče od mene, ta podli Japonec? Tetka Betty menda vendar ne mislite, da bi šla za ženo k njemu?

— Sedaj je že pozno — je vzdihnila teta Betty. — Prepri je končala usoda. Grem pripravljat večerjo...

Zlatoobrobljen mehek večerni mrak se je spuščal nad park. Teta Betty je šla v hišo, Alice pa je zamišljeno gledala stolpe v daljavi, na vrhu katerih se je zlato-plavo svetlikal poslavljajoči se solnčni žarek, ko v črni šalici plamen špirita. Naglo se je stresla. Vrtnični grm se je odprl.

Gospodarstvo.

Ivan Šerbinek, obl. poslanec.

Odpis zemljarine radi vremenskih nezdod.

Marsikateri kmet še ne ve, ako ga zadene kaka vremenska nezdoda, n. pr.: toča, povodenj, slana itd., kako mu je postopati, da se mu zato odpiše zemljiški davek. — Ravnanje se je po navodilu davčnega oblastva sledeče:

Tekom osmih dni po nastali škodi je to treba prijaviti dotični davčni oblasti, kateri pripada. Prijava je lahko zasebna, da jo napravi posestnik zase, ali pa za vse posestnike občina skupno na eni poli. V prijavi je navesti tudi številke posameznih parcel z označbo sadežev ter navedbo škode v odstotkih. Ta prijava bi se glasila n. pr. takole:

Davčno oblastvo v Mariboru!

Podpisani naznanjam, da mi je toča, slana (se navede uima) v občini..., na parcelah... na raznih sadežih... napravila sledečo škodo:

(Zato se napravi najboljši, posebno ako je prijava za več posestnikov skupna, zato primerni razpored, n. pr.: Prizadeti posestniki v občini... okraj...)

Koren Matija, hišna št. 5. Število parcele: 8, 10, 17, vinogradi, sadež: žlahtna vinska trta, povzročena škoda: 60%. Število parcele: 11 in 12, njive, fižol, koruza, 25%. Število parcele: 9 in 18, njive, pšenica, 20%. Število parcele: 25, sadonosnik, jabolka, 15%, jabolka za prodajo neporabna, brstje zbito. Število parcele: 20 in 22, travnika, detelja, trava, 10%.

Klemen Marija, hišna št. 15. Število parcele: 6 in 7, vinograd, mešan nasad s šmarnico, 50%. Število parcele: 4 in 5, njivi, ječmen, 50%. Število parcele: 3, sadonosnik, hruške, 30%, nezreli sad zbito na zemljo. Število parcele: 2, pašnik, travnišče, paša, 20%, slabša paša. Število parcele: 1, vrt, zelenjava, 40%.

Številke parcel se izpišejo iz posestne pole, katero bi moral vsak posestnik imeti, ako je pa nima, potem mora naprositi župana za občinsko mapo, na kateri se dotične parcele, sicer težje, pa tudi najdejo.

Ocenjevanje po denarni vrednosti škode v tej prijavi ni treba, ocenjuje se pa v izkazu k prošnji za odpis davka ob koncu leta. Ta prijava pola se kolekuje s 25 Din ali pa s 5 Din, toda v zadnjem slučaju je treba potem prošnjo za odpis davka ob koncu leta kolekovati s 25 Din.

Ob koncu istega leta po spravljaju vseh pridelkov je treba napraviti najkasneje do dne 31. decembra še posebno prošnjo na davčno oblastvo za odpis zemljarine in priložiti »izkaz« o izpadu na celotnem zemljiškem pridelku. Te pole »izkazi« se dobijo v Cirilovi tiskarni v Mariboru za 2 Din komad. »Izkaz«, na katerem je prostora za osem posestnikov, mora biti za vsakega posestnika posebej v vseh stolpcih od 1 do 33 natančno z resničnimi številkami izpolnjen. Treba je zopet posestne pole, da se iz te izpiše, koliko je njiv, travnikov itd., kakor kaže tiskovina in naprej vse sadeže po vrsti po množini in vrednosti ter dnevni ceni, katero vzamemo. Kdo sam iste ne ve, iz kakega še ne starega časnika, n. pr. iz zadnjega »Kmetovalca«.

Vpisuje se skupni donos posameznih sadežev od celoga posestva, ne le samo od poškodovanih parcel ali sadežev. Tako se prišteva n. pr. donos tudi od posestva iz druge občine, ako ga poseduje, ako tudi to ni bilo po uimi poškodovano.

Kako se zapisujejo posamezni sadeži v polo, kaže pola jasno sama. Tako n. pr. se zapiše v vrsto a) koliko bi se pridelalo, ako bi toče ali povodnji ali slane ne bilo; v stolpcu b), koliko se je v resnici samo pridelalo in spodaj v vrsto c) se izračuna, koliko znaša škoda ali izpad, ako se resnični pridelok b) od pričakovanega a) odšteje itd. Pri sadežu, ki ni bil poškodovan in se seveda tudi mora vpisati, sta pač obe številki v vrsti a) in b) enaki in v c) pa pride

— Kaj je? — se je začudila.

Malo ženšče je stalo pred njo. Komaj večje od kakega nipa. Zgane se, skoraj opoteka še v črni obleki, ki je že preživela modo, obraz ji pokriva gosta tančica, pogled pa ji prodira skoz. Vsa njena prikazen je nemo, živo očitanje.

— Kdo ste? — jo je osuplo gledala.

Črni nip je dvignil zlatocvetlično tančico.

— Iz Mutsuhito Dsainove hiše prihajam, — je lomila angleški jezik. — Jaz sem njegovo dekle, Zvonček...

Na rumeno-belem obrazu se ji je temnila razdraženost. Mrlič, ki je prihajal iz groba na račun... Belo dekle se streslo.

— Kako pridete sem? — jo je gledalo preplašeno.

Preko kamenitega zida sem splezala, — se je smejala dekle mrzlo. — Pri vratih straži policaj.

— Morda ste prinesli sporočilo? — se je stresla Alice.

— Ne, — jo je gledala deklica nepremično.

— Kdo vas je poslal k meni?

— Nikdo. Sama sem prišla.

— In kaj hočete?

— Umoriti te hočem, — je dvignila plamteči obraz. Pogleda sta se srečala. Oko dekleta je magnetiziralo belo deklico.

— Zakaj? — se je smejala mrzlično. — Zakaj me hočete umoriti?

— Ker si mi vzela ljubljence, — ji je gledala v oči s plamtečo boljo. — Vzela si mu srce in si ga užalostila! — jo je trdo zgrabila za roko. — Zlomila si mu dušo, kakor nepremišljen otrok zlomi igračo in si ga sunila v tako obupanost, iz katere se nikdar ne reši... Zato te umorim, belo dekle, ti brezsrčen malik!

Stiskala ji je roko, da je Alice zaječala od boli.

— Zakaj si želela ljubezen od rumenokožca, ko si bela? Kako bi tudi mogla razumeti dušo našega naroda? Naši bogovi so drugi, tudi srce je drugačno, miselnost druga, tudi v morali in čednostih se ločimo od vas, ki imate ljubezen le za sredstvo, da bi postali srečni. Naša ljubezen je večno sanjarjenje, tiho upanje, žalostno trpljenje... Reci, zakaj si se dvignila zoper mojo srečo, ti belo dekle?

Konec prihodnjič.